

[Indenrigsministeren.]

tror, det ærede medlem fru Viola Nørlov var nær ved det rigtige, da hun gjorde opmærksom på, at der ville komme en overskridelse på et par hundrede tusinde kroner. En sådan overskridelse kan selvfølgelig ikke undgås, idet vi alle ved, at der, siden denne bygning blev projekteret, har været en prisstigning på både arbejds løn og materialer; så vidt mig bekendt er der også kommet en øget udgift, fordi noget af arbejdet skulle foregå som vinterbyggeri, og det medfører, som vi alle sammen ved, altid lidt ekstra udgifter. Men alt i alt er det vist ikke langt fra det rigtige, når vi regner med en overskridelse på et par hundrede tusinde kroner.

Det ærede medlem mente, det ville udvikle sig på den måde, at samtlige fabrikanter for at kunne sælge deres varer først skulle forhandle med husholdningsrådet og have dets stempel. Ja, det vil vi da håbe; det er jo det, der er meningen med det hele. Tænk, hvor meget mere det ærede medlem kunne have fået ud af det, hvis han havde sat sig ind i, hvad husholdningsrådets virksomhed drejer sig om, så kunne vi have sparet megen diskussion. Det er det, der er meningen med det hele. Når det er blevet sådan, hvorfor er det så blevet det? Det er selvfølgelig, fordi den danske befolkning på et vist tidspunkt har følt sig snydt og narret, når den købte varer hos fabrikanterne. Det er heri, begyndelsen til husholdningsrådet ligger; det er reaktionen imod dette, som har skabt statens husholdningsråd.

Så kom det ærede medlem med en bemærkning om, at nu måtte vi ikke tro, at det var stemmefiskeri. Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem nævner dette; der er ikke ét æret medlem, som har haft dette i sine tanker; man kunne overhovedet ikke forestille sig, at det ærede medlem og hans parti kunne foretage sig noget, der lignede stemmefiskeri; det var alt for fjernt at tro noget sådant. Men udtalelsen kunne måske tyde på, at det ærede medlem selv havde en lille mistanke i den retning.

Derefter kom det ærede medlem ind på husholdningsrådets 2 minutter. Det var jo heller ikke meget vægtige argumenter, det ærede medlem her førte i marken. Hvordan kan man dog tro på, at det skulle være menneskelig muligt for husholdningsrådet i sin oplysningsvirksomhed, hvori jo også disse 2 minutter i radioen indgår, at stille alle tilfreds? Det er i sig selv en umulighed. Man kan formentlig ikke komme længere end dertil, at de mennesker, der arbejder med disse spørgsmål, gør deres bedste for at få det bedst mulige ud af det. Hvorfor skal det så absolut være husmoderens 2 minutter, man vender sig så stærkt imod? Der er i radioen mange andre udsendelser, vedrørende andre områder, som man kunne sige det samme om. Når jeg f. eks. sidder og lytter til de små foredrag af landbrugs-konsulenter om det ene eller det andet, siger jeg da tit til mig selv: det vidste jeg alt sammen, men derfor siger jeg ikke, at en sådan udsendelse er overflødig; der kan jo sidde tusinder af unge landmænd, som ikke ved det, det må man indrømme. Det samme gælder husmoderens 2 minutter. Selvfølgelig er der mange husmødre, der ved besked, men til gengæld er der tusinder, der ikke ved besked, og at give dem oplysning er netop formålet med disse 2 minutter.

Så spurgte det ærede medlem om oplysningsvirksomheden i Lyrskovgade, og jeg havde fornemmelsen af, at det vidste det ærede medlem heller ikke til bunds noget om. Det ærede medlem gav det udseende af, at det var en stor virksomhed, der kostede masser af penge. Det gør den slet ikke, den koster 39 000 kr. om året, og deraf bærer Københavns kommune halvdelen; det er ikke nogen stor historie. Men det, jeg synes er det største ved denne virksomhed, er, at den i 1955 havde 26 000 henvendelser — seks og tyve tusinde! Ingen skal få mig til at tro, at folk bare for deres fornøjelses skyld går hen i Lyrskovgade; de går derhen, fordi de mener, at de dér kan hente oplysning. Det synes jeg skal siges ved denne lejlighed.